

3. Rorty, R. *Obiectivitate, relativism și adevăr*. Vol. I. București: Ed. Univers, 2000. – 392 p.
4. Milca, M. *Geneza teoriei elitelor*. București: Ed. Economică, 2001. - 304 p.
5. moi-dumitrita-proiecte.blogspot.com/.../circulatia-ELITELOR.

INFLUENȚA MASS-MEDIEI ASUPRA PROCESELOR POLITICE DECIZIONALE

Mihaela STICEA, Masterandă, Institutul de
Relatii Internaționale din Moldova
Vasile GUȚU
Doctor, Conferențiar universitar,
Institutul de Relatii Internaționale din Moldova

„Nu subestimați niciodată puterea unui Tweet”
Germany Kent

Omul este un animal informațional prin excelență [1], gândirea sa fiind un act de adaptare vie condițiilor externe orientată către realizarea maximală a intereselor individuale. Informația decizională posedă astfel un caracter de reflectare grupal dar efectele sale sunt atât de influente asupra activității umane încât poate fi asemănat cu un proces evolutiv individual. La etapa contemporană tehnologiile informaționale au devenit omniprezente în viața de zi cu zi, corelația lor cu publicul și instituțiile politice conducând la influențarea sporită a logicii politice naționale și internaționale. În plan istoric, fenomenul mass-mediei a fost specific fiecărui stat în parte și s-a manifestat treptat prin forme diverse - presa scrisă, bobinele de film, televiziunea, calculatoarele, crearea rețelei de internet care au revoluționat comunicarea și edificat societatea informațională actuală. Platforme precum Twitter, Facebook, Youtube, My Space, Pinterest au căpătat amploare în întreaga lume, au contribuit la manifestarea empatiei și mobilizarea opiniei publice, au determinat actorii guvernamentali și grupurile de interese să fie receptive sentimentelor publice și să educe o formă de dialog constructivă cu privire la problemele de interes local, regional și național. Noua era a “e-guvernării” creează oportunități pentru materializarea progresului politic și juridic [2] într-un mediu strategic pentru părțile interesate cu caracter dublu.

Fletcher și Taras menționează “politicienii au nevoie de publicitate pentru a se promova, iar programele și reporterii lor au nevoie de informații și citate pentru istoriile lor”. Acoperirea mass-mediei îndeplinește o vastă serie de nevoi oferind

cetățenilor informațiile necesare pentru o participare politică eficientă și creează un forum pentru dezbateră publică privind realizările guvernamentale, în care sunt angajate inclusiv partidele de opoziție. [3] Astfel costurile dialogului dintre actorii guvernamentali, grupurile de interese speciale și cetățenii scad dar în același timp frecvența potențială a revoltelor sociale crește, fiind determinată o cantitate masivă de informații “brute” supusă atacurilor și manipulărilor.

Mass-media joacă un rol esențial în modelarea contextului social în care se dezvoltă politicile guvernamentale, recunoscut și de W. Le Cheminant ce delimitează opt schimbări cheie cauzate de amplificarea sa. [4] Prima schimbare reprezintă anonimitatea agenților săi, care deși oferă ocazia de a comenta aspecte controversate delicate, poate încuraja și eschivarea responsabilității. A doua schimbare este diversitatea informațiilor oferite de mass-media, utilizatorii nu mai sunt dependenți de o singură sursă de știri dar pot folosi în mod flexibil mai multe suporturi media. A treia schimbare este omniprezența, căci nu mai există spații complet izolate și însăși viața privată și publică a celor mai influente figuri ale societății au devenit parte componentă a spațiului public. A patra este rapiditatea elaborării și transmiterii știrilor și informațiilor, adesea fără ca veridicitatea acestora să fie confirmată. William Davidow, un specialist în domeniul tehnologiilor informaționale descrie epoca actuală folosind termenul de "overconnected" în care actorii se află permanent în contact dar lipsiți de capacitatea de a procesa noile informații în mod adecvat. Cea de-a cincea schimbare este multitudinea de roluri pe care le presupun utilizatorii și relațiile dintre ei. Lipsa unei ierarhii clare este caracteristică rețelelor de socializare și un bun exemplu în acest sens este enciclopedia electronică Wikipedia, care nu are un editor principal, ci o “armată” de zeci de mii de scriitori și editori. A șasea schimbare este trecerea de la obiectivitate la subiectivitate. A șaptea schimbare este noua abilitate de a combina diferite tipuri de informații (text, imagini, audio, video, animație) înregistrate în moduri foarte flexibile. A opta schimbare este capacitatea restrânsă de a folosi metodele tradiționale de reglementare. Un guvern poate încerca să restricționeze conținutul social media, însă cenzura tradițională nu poate ține pasul cu paginile web în continuă schimbare. China și Arabia Saudită, de exemplu, controlează cu strictețe cetățenii care folosesc internetul și social media dar nu pot din punct de vedere tehnic contra-ataca unele din cele mai radicale propagande ale web-ului.

Mediul digital creează noi oportunități și provocări atât pentru cetățeni cât și pentru instituțiile puterii de stat, monitorizarea centrelor de putere politică și economică este una dintre principalele noutăți în participarea politică care a survenit din mediul digital. Extragerea informațiilor restricționate de către organizații precum WikiLeaks, abilitatea de iniția mișcări sociale organizate de rețele precum Occupy Wall Street, greutatea petițiilor și voturilor online prin intermediul platformelor digitale precum ThePetitionSite, Change.org și

Avaaz.org sunt din ce în ce mai vizibile în sfera publică. Inovațiile tehnologice au împuternicit publicul să găsească noi spații de autonomie [5] care îi permit nu numai să consume, ci și să producă știri. Creșterea interesului cetățeanului duce la o utilizare selectivă sporită a surselor de informație, căutarea cărora este una activă, bazată pe interesele și eforturile publicului. [6]

Mass-media acționează ca o conduită primară între cei care doresc să influențeze politica și factorii de decizie care controlează domeniul discursului politic și reglementează fluxul de informații. Procesul de exercitare a presiunilor colective și transmiterii feedback-ului necesar programele lor este descris de literatură de specialitate prin noțiunea de "public advocacy". Această colaborare reprezintă un adevărat motor al strategiei politice. Avantajele folosirii mijloacelor de informare în masă de către politic se regăsesc în posibilitatea sporirii transparenței și responsabilității indirecte, prin raportarea proceselor de luare a deciziilor și rezultatelor politicilor. Cunoașterea prealabilă a atenției mass-mediei a permis adesea factorilor politici să exploateze cea de natură negativă ca oportunități politice sau să gestioneze acoperirea mediatică pentru a maximiza publicitatea pozitivă a politicilor promovate. [7]

La etapa actuală, puterea mass-mediei reiese din rolul său de furnizor de bază a informațiilor. Acoperirea de știri "în timp real" și ridicarea problemelor de fond a modificat procesul de luare a deciziilor și a influențat abilitatea noastră de a reacționa și gestiona rapid efectele. Adkin și Salazar scriu despre o "reconceptualizare a cetățeniei ca participativă, expansivă, solidaristă și ecologică". [8] Influența crescândă a presei asupra comportamentului politicianilor și funcționării instituțiilor politice și administrative în mod specific este definită ca proces de "mediatizare". Un exemplu concret al acestuia este "Efectul CNN" [9] ce presupune existența unui flux continuu de știri și informații, care joacă un rol determinant în luarea deciziilor guvernamentale. În acest sens, efectul de accelerare a comunicării afectează calitatea atât formulării și transmiterii efective a răspunsului. O reverberație a efectului CNN este apariția "sindromului din Vietnam", ce reflectă efectele acoperirii atrocităților de război inclusiv asupra veteranilor întorși acasă.

Imagini puternice difuzate din întreaga lume au un impact semnificativ asupra opiniei publice. Publicarea dinamică a rapoartelor reporterilor aflați pe frontul din Irak a făcut publicul larg să se simtă parte a războiului, solicitând răspunsuri imediate din partea liderilor lor politici și militari. Aceasta a reprezentat o veridică provocare pentru conducerea țării, care la deferite niveluri încerca să răspundă multitudinilor de informații solicitate. Astfel de evenimente au complicat lumea deciziilor și a crescut puterea mass-media în calitate de "cea de a patra putere în stat". Acoperirea media influențează cunoașterea, percepția sau opinia factorilor și a actorilor decizionali, acordând o atenție deosebită problemelor și contextului ce le integrază, confirmand afirmația că "pentru

fiecare putere majoră, se evidențiază un ziar în calitate de organ de opinie de elită".

Social media determină cetățenii să fie partenerii unui guvern, co-producători ai politicilor publice și co-creatori ai soluțiilor celor mai stringente probleme sociale, deși ei sunt considerați cel mai des consumatori, care doar primesc rezultatul final al informației promovat de guven prin social media. [10] Pentru a parafraza Cohen B.C., mass-media ar putea să nu reușească să spună oamenilor cum să gândească, dar sunt incredibil de succes în a-și spune publicului despre ce să se gândească. Mass-media poate fi văzută nu doar ca o forță motrice aflată în spatele schimbărilor sociale, ci și ca un indice pentru mobilizarea politică constructivă, atât pe plan intern, cât și pe plan internațional. Pentru că aceste efecte să fie materializate este necesară educarea unei culturi ai informației. Mass Media de sine-stătătoare poate să nu fie suficientă pentru a modifica politica guvernamentală, dar un public care devine din ce în ce mai conștient are capacitatea de a-și face auzită vocea ca reacție la un eveniment mediatic. [11] Pentru politic este însă fundamentală cizelarea comunicării strategice instituționale, prin angajarea unor specialiști capabili să formuleze și să remită publicului mesaje neechivoce.

BIBLIOGRAFIE

1. Simoi Cornel. Logica decizionala. Bucuresti, 1978;
2. Sarah Tran. Cyber-Republicanism, 55 Wm. & Mary L. Rev. 383, 2013; <http://scholarship.law.wm.edu/wmlr/vol55/iss2/2> (vizualizat la 1.04.2018)
3. Fisher R. John. News Media Functions in Policy Making <http://cjc-online.ca/index.php/journal/article/view/589/495> (vizualizat la 3.04.2018)
4. Le Cheminant W. Manipulating Democracy: Democratic Theory, Political Psychology, and Mass Media. 2010;
5. Castells, M. Communication power. Oxford, UK: Oxford University Press, 2009;
6. Dylko, I., McCluskey, M. Media effects in an era of rapid technological transformation: A case of user-generated content and political participation. Communication Theory, 2012;
7. The Media's role in the policymaking process <http://www.aalep.eu/media's-role-policymaking-process> (vizualizat la 1.04.2018)
8. "Keep it wild, keep it local": comparing news media and the internet as sites for environmental movement activism for Jumbo Pass, British Columbia https://www.researchgate.net/publication/286279151_How_to_reach_green_consumers_on_the_internet_Digital_and_social_media_strategies_for_addressing_the_environmentally_conscious (vizualizat la 7.04.2018)
9. Luke Johns. Evaluating Research Methods of Comparative Politics <http://www.e-ir.info/2013/05/09/evaluating-research-methods-of-comparative-politics/> (vizualizat la 7.04.2018)

10. Linders, D. From e-government to we-government: Defining a typology for citizen coproduction in the age of social media. Government Information Quarterly, 2012;

11. Douglas V. Johnson II. The Impact of the Media on National Security Policy Decision Making. Carlisle: Strategic Studies Institute, 1994;

MIRCEA FLORIAN: REFLECȚII DESPRE FILOSOFIA ROMÂNEASCĂ, SENSUL EI ȘI „NAȚIONALIZAREA” FILOSOFIEI

Autor: Maftai V., I. univ., UTM

Problema *sensului unei filosofii românești*, abordată de către M. Florian în lucrarea *Reconstrucție filosofică*, evidențiază rolul filosofiei, privită ca o reflecție sistemică, ca gândire consistentă, în complexitatea vieții naționale. Aici autorul evidențiază specificul comun între filosofie și națiune (unificarea și totalizarea). Putem oare determina eterogenitatea menirii filosofiei, privită ca unificarea ideilor prin reflecție, cu unificarea pulsațiilor naționale? – se întreba filosoful.

De la bun început, M. Florian, evidențiază năzuința de a explica conceptul de *națiune* (punând în relief problematica explicativă cauzată de bogăția de înțelesuri și subînțelesuri). Definierea *națiunii* depinde de factori subiectivi și obiectivi. Obiectivitatea, în viziunea lui, este determinată de obârșie și sânge comun, de un pământ, limbaj și destin istoric comun. Însă, o definiție doar prin prisma factorului obiectiv nu este suficientă. Pentru o cuprindere mai vastă a semnificației este nevoie de factorul subiectiv în definiție – adică de *conștiința unității*: „Se poate vorbi de o națiune când sunt prezenți numai factori externi, fără conștiința identității lor? Desigur că nu”, menționa M. Florian.[1. p.226]

În viziunea lui, filosofia este susținută de oameni cu rădăcini naționale, iar forma de manifestare a filosofiei aparține, de fapt, unei națiuni. În determinarea specificului filosofiei naționale putem constata și evidenția atât existența raportului filosofie – națiune, cât și a unui raport mai general și anume, cel de *cultură – personalitate națională* (cultură-naționalitate). El accentua claritatea faptului că o națiune în crearea și manifestarea sa ”merge în paralel cu afirmarea planului cultural.” Pentru a evidenția semnificația acestei corelații, M. Florian încearcă să definească semnificația și esența noțiunii de cultură. Culturii îi sunt caracteristice: *unitatea rațională*, care este comună pentru toți oamenii având ca scop un ideal, o normă unică. Plus la aceasta, „Orice națiune are cultura ei, căci fiecare grup social manifestă în cristalizări personale forme de viață: limbaj,